

SHADOW

คดีสุดท้ายในไตรภาคลึงพาตกลอน

ลึง
พา
ตก
ลอน

The Corpse Garden

เหยื่อลึงพาตัว 13 คดี
นิทานเด็กพิสดาร
อุกยานไม้กัดมนุษย์

ปราปต์

ถึงเถาวัลย์พันเกี่ยวที่เลี้ยวรถ
ก็ไม่คดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน

ศรีอยุธยา

01/13

สะพานค่อยๆ หายหลังพาเราข้ามแม่น้ำเล็กๆ ที่พ่อบอกว่ามันชื่อคลอง
แล้วหัวสะพานก็ชลลงไปในสวนรุกๆ ต้นไม้ทุกต้น ทุกกิ่ง ทุกใบ เปิดตาดู
เราอย่างงงๆ หนูได้ยินเสียงเงากระซิบกันว่า

“ใครนะ มาที่นี่ทำไม”

“พ่อแม่ลูกเธอ”

“พาลูกมาที่อย่างนี้ตอนนี้เนี่ยนะ ปกติกลางวันยังไม่มีคนมาเลย...”

‘น้ำให้พ่อพาหนูมาเพราะวันนี้เป็นวันเกิดหนู หนูเป็นคนพิเศษเพราะ
เห็นโลกชัดกว่าคนอื่นด้วยละ’

หนูหันไปตอบเบาๆ เมาเลยทำตาโต ส่วนกิ่งไม้ส่ายใบเหมือนขนลุก
เงาที่ไม่เหมือนที่บ้าน ที่บ้านพวกเขาเป็นเพื่อนหนู ชอบคุยกับหนู
โทรศัพท์กับบอกว่าโลกเอียงยี่สิบสามจุฑาองศา หนูเลยคิดว่าถ้าเอียงคอมอง
แล้วฟังทุกอย่าง หนูจะเจอเรื่องจริงที่คนอื่นไม่เจอ

แต่น้ำไม่ชอบ พอน้ำไม่ชอบ พ่อเลยไม่ชอบหนูเหมือนกัน

แต่น้ำก็ยังให้พ่อพาหนูมาเที่ยวที่นี่ ทั้งที่เย็นนี้พ่อกลับบ้านช้า

‘แถวนี้แหละดี ภูมาดูไว้หลายวันแล้ว ไม่มีคนเลย พามันลงไปสิ’
‘เราจะเล่นน้ำกันหรือพ่อ’ หนูเงยถาม
พ่อหุดหิดเพราะมัวแต่ดึงมือหนูเดินจากทางดินลงไปแม่น้ำที่ชื่อ
คลอง ‘มึงไม่ต้องถามมาก’
‘วิ่งกลับขึ้นไป ไอ้หนู’
‘อ๊ย!’ หนูสะดุดหยุดอยู่กับที่เพราะขาหนูมันดิ้นขึ้นมา
‘ฉันไม่ชอบที่นี่ มันมืด มีแต่โคลน แถมเหม็นแฉะๆ อีก’
หนูหันหาเสียงบ่นนั้น แล้วเหมือนเจ้าของเสียงรู้ เลยโดดจากน้ำเสียง
ดังจ๋อม! ปลานั่นเอง มันโผล่หน้าขึ้นมาบอกว่า ‘ไม่มีใครมาว่ายน้ำในที่แบบนี้
หรอก กลับขึ้นไปแล้วรีบวิ่งหนี...!’
‘ชักช้าจริงมึงนี่!’ พ่อกระซอกแซกหนูให้เดินต่อ
หนูพยายามเอาชนะขา พ่อชักจะไม่ชอบใจขึ้นมา แต่พอดีน้ำร้อง ‘มี
เรือมา พามันขึ้นมาหลบก่อน เร็วเข้า!’
‘ร้องสิ ร้องให้คนช่วย!’ เกาตัวหนึ่งบอก กิ่งไม้ก็ส่ายตัวดังซ่าๆ จน
นกที่เกาะอยู่ตกใจบินหนี
‘ใครนะ!’ คนที่กิ่งไม้พุดถึงร้องขึ้น
‘เชียวแล้วไง’ น้ำกระซิบกับพ่อ แขนหาน้ำดิ้นขึ้นมาเหมือนกันเลย นิ่ง
เหมือนเป็นรูปปั้น น้ำเอาแต่มองเรือสีขาวโคตรเท่าที่ผู้ชายคนถามขยับมาจอด
ใกล้ๆ เรา
‘นี่เป็นที่ส่วนบุคคล เข้ามาได้ยังไง!’ เขาหน้ายังกะผิดิบแน่ะ
‘เรา...’ น้ำลากเสียงไพเราะ ยังกะไม่ใช่เสียงน้ำเลย พ่อหันไปเห็นผู้ชาย
อีกคนข้างหลังคนขับเรือก็พุดว่า ‘เอ๊ะ นี่มัน...’
ผู้ชายคนนั้นบอกคนขับเรือว่า ‘คุยกันดีๆ น้า’
น้ำมองตาพ่อเกือบจะยืมแล้ว ผู้ชายคนนั้นแก่กว่าพ่อกับน้ำแล้วก็ดูใจดี
ด้วย
ยืมน้ำหุบเพราะเขาหันมาถาม ‘กำลังจะทำอะไรเด็ก’

“มันจะฆ่าหนู บอกไปสิ!” ปลาที่ว่ายอยู่ใกล้ๆ ตะโกน
‘ไม่ พ่อจะน้ำไม่ได้จะฆ่า’ หนูก้มหน้า ล่ายหัวตอบ
‘ว่าในะเรา’ ผู้ชายแก่ได้ยินไม่ถนัด ถามต่อว่า ‘ชื่ออะไร อายุเท่าไร’
แล้วหือ’

‘ชื่อกำปั่น อายุแปดขวบครับ’
ชายแก่หันไปมองพ่อกับน้ำนิ่งๆ สองคนนั้นก้มหน้าลง
‘เด็กเป็นทรัพยากรสำคัญนะรู้มั๊ย คนบางคนพยายามเท่าไรก็ไม่
ลูกด้วยซ้ำ...’

‘คนรวยอย่างแกจะไปรู้อะไร ลูกของผัวฉันมันกินจุ แถมยังเป็นบ้า!’
‘หนูไม่ได้บ้า’ พ่อพาหนูกลับขึ้นมาถึงทางเดินข้างบนแล้ว หนูเลยเขย่า
มือน้ำ

น้ำปลั๊กหนู ‘อย่ามาแตะกู!’

‘พ่อฯ’ ผู้ชายแก่ยกมือ ‘เอาอย่างนี้ ขึ้นมาบนเรือทั้งหมดนี้ละ ไปคุย
กันก่อน บ้านฉันอยู่อีกไม่ไกล มีอาหารขนมมณเฑียรให้กิน แล้วถ้าไม่อยาก
เอาเด็กไว้จริงๆ ฉันจะรับเลี้ยงเอง’

พ่อกับน้ำมองตากันเงียบๆ คนขับเรือก็มองผู้ชายแก่เงียบๆ

เงาอีกตัวรีบบอก “ไปเลย รีบไปกินขนม!”

กิ้งไม่ส่ายตัวทิ้งลูกกลมๆ หล่นลงมาลูกหนึ่ง มันกระเด็นกับดินแล้ว
กลิ้งตรงไปยังเรือที่จอดอยู่ในน้ำ

หนูวิ่งตามไปเก็บ แต่ผู้ชายคนขับเรือร้อง ‘เฮ้ยๆ’ แล้วโดดลงมาจับ
หนูไว้

‘ว่าไง’ ผู้ชายแก่ถามพ่อกับน้ำอีก

น้ำเดินตรงมาก่อน ‘เอามันไปเลี้ยงนะ จะให้แลกกับอะไร เราไม่มี
เงิน...เอ๊ะ’ น้ำหยุดเดิน ‘หรือจะให้ทำอะไรผิดๆ!’

ชายแก่ยิ้ม เอื้อมมือมาวางบนหัวหนู ‘ต่อให้ทำเรื่องผิด ฉันก็รับ
ประกันได้ว่าจะไม่มีการเอาผิดพวกเธอ...’

2

“วันที่ 20 กันยายน 2565 นั่งพิจารณาคดีหมายเลขดำที่ 116/2565

ศาลจังหวัดสมุทรสงคราม นัดสืบพยานระหว่างพนักงานอัยการโจทก์ ทนายจำเลย และนายเจี๊ยะ กุดั่น จำเลย ข้อหาหรือฐานความผิดฆ่าผู้อื่นโดยเจตนา และลักทรัพย์ โดยโจทก์นำพยานเข้าสืบ 4 ปาก จำเลยนำพยานเข้าสืบ 3 ปาก รวมทั้งหมด 7 ปาก...

“เมื่อวันที่ 2 กรกฎาคม 2565 เวลา 21 นาฬิกา ผู้ตายคือ นายสุภาพ มัททวะเทวัญ ขับรถแท็กซี่ชนราวสะพานข้ามทาง ในขณะที่นายสุภาพพยายามจะหนีออกจากรถ จำเลย นายเจี๊ยะ กุดั่น ได้ขับรถมาชนรถของนายสุภาพ เป็นเหตุให้รถของนายสุภาพตกไปในคลอง นายเจี๊ยะบ่วยตามลงไปนำร่างนายสุภาพขึ้นมา แต่เมื่อพบว่านายสุภาพเสียชีวิต จึงถือโอกาสขโมยเงินจากกระเป๋าสตางค์ของนายสุภาพและพยายามหลบหนี ในขณะที่นั้นมีผู้เห็นเหตุการณ์คือมอเตอร์ไซค์รับจ้างและผู้โดยสารที่ขับผ่านมาพอดี จึงเป็นผู้ไปแจ้งตำรวจให้มาตรวจสอบที่เกิดเหตุ...

“ก่อนศาลจะทำการสืบพยาน ถ้าจำเลยได้กระทำความผิดจริงและ

ยอมรับสารภาพ จำเลยจะได้รับการลดโทษครึ่งหนึ่ง ถ้าหากจำเลยให้การ
ปฏิเสธ ศาลจะทำการสืบพยานต่อไป จำเลยจะยอมรับหรือปฏิเสธคะ”
“ขอปฏิเสธครับ”

.....

**“ข้าพเจ้าขอสาบานตนต่อพระแก้วมรกต เจ้าพ่อหลักเมือง พระสยาม
เทวาธิราช และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายว่า ข้าพเจ้าจะเบิกความต่อศาลด้วยความ
สัตย์จริงทั้งสิ้น หากข้าพเจ้าเอาความเท็จมากล่าวแม้แต่น้อย ขอภัยนตราช
และความวิบัติทั้งปวงจงบังเกิดแก่ข้าพเจ้าโดยพลัน หากข้าพเจ้ากล่าวความ
จริงต่อศาล ขอให้ข้าพเจ้าจงประสบแต่ความสุขความเจริญ”**

“พยานชื่ออะไร”

“ร้อยตำรวจโท ไตรตรึงษ์ วิไลวุฒิ ครับ”

“เกี่ยวข้องกับคดีนี้”

“เป็นนักสืบที่ช่วยทำคดีนี้ให้จำเลยครับ”

“อายุเท่าไร”

“สามสิบปี”

“ประกอบอาชีพอะไร”

“เปิดสำนักงานนักสืบและที่ปรึกษาทางกฎหมายชื่อลิงพาดกลอนครับ”

“เชิญนายจำเลย”

“พยานรู้จักจำเลยได้ยังไง”

“ช่วงต้นเดือนพฤษภาคม จำเลยได้ส่งข้อความเข้ามาทางเพจสำนักงาน
นักสืบของผม เพื่อขอให้ช่วยตามหานายอุดม กุดั่น ผู้เป็นพ่อครับ”

“ทำไมจำเลยต้องตามหาพ่อ”

“พ่อของจำเลยจ้างคนรู้จักให้ช่วยเลี้ยงจำเลยตั้งแต่ยังแบเบาะ จากนั้น
หนี้หายไม่เคยกลับมาเลี้ยงดูหรือจ่ายเงินส่งเสีย ผู้รับจ้างที่จำเลยเรียกว่า

ปู่กับย่ามีความเป็นอยู่ยากลำบาก แต่ทั้งหมดก็ไม่เคยทิ้งกัน ตอนหลังจำเลย
ต้องออกจากโรงเรียนมาหาเลี้ยงทั้งบ้าน จึงต้องการเรียกร้องความรับผิดชอบ
จากพ่อครับ”

“แล้วพยานได้ตอบรับคำร้องขอของจำเลยหรือไม่”

“ไม่ได้ตอบรับครับ”

“ทำไม”

“ตอนนั้นผมยังไม่เสร็จจากคดีที่มีผู้ว่าจ้าง คดีที่เป็นความช่วยเหลือ
โดยไม่ได้รับค่าจ้างเลยต้องพักไว้ก่อน นอกจากนั้นผมยังคิดว่าคำขอของ
จำเลยไม่ใช่เรื่องเร่งด่วน”

“แล้วทำไมพยานจึงเข้ามาเกี่ยวข้องกับจำเลยได้”

“เหตุการณ์รณธนกกลายเป็นข่าวใหญ่เพราะผู้ตายเป็นนักธุรกิจที่มี
ชื่อเสียง ให้ความช่วยเหลือประชาชนมาตลอดจนมีผู้ศรัทธาเป็นจำนวนมาก
ผมได้ยินข่าวแล้วจำชื่อจำเลยได้เลยสนใจขึ้นมา พอได้ติดตามรายละเอียดก็
รู้สึกว่าการจำเลยกำลังถูกสังคมประณาม จึงเข้ามาติดต่อขอช่วยเหลือจำเลยครับ”

“พยานหมายถึงอะไรที่ว่าจำเลยถูกสังคมประณาม”

“สื่อกับกระแสโซเชียลตีฟูจนจำเลยถูกสังคมโกรธแค้น ตอนนั้น
ตำรวจยังไม่สรุปคดี รณธนกของจำเลยก็ได้ติดกล้องทำให้ไม่มีภาพมาเป็น
หลักฐานชัดเจน แต่คนส่วนใหญ่เชื่อกันไปแล้วว่าจำเลยขับรถด้วยความ
ประมาท พอเห็นผู้ตายตกน้ำก็ลงไปลากศพขึ้นมาเพื่อขโมยของมีค่า ผม
คิดว่ามันไม่น่าจะตรงกับความจริง ยิ่งกลับไปอ่านเรื่องที่จำเลยเคยส่งมา
ขอความช่วยเหลือก็ยังไม่เชื่อว่าจำเลยจะทำเรื่องชั่วร้ายพรรค์นั้นได้ ผมเลย
ตัดสินใจติดต่อให้ความช่วยเหลือครับ”

“อะไรที่ทำให้พยานไม่เชื่อว่าจำเลยจะทำเรื่องพรรค์นั้นได้”

“จำเลยอยู่กับปู่ย่ามาตั้งแต่เล็ก ถึงเหนื่อยยากก็ยังไม่เคยทิ้งช่วง ผม
จึงคิดว่าจำเลยเป็นคนมีน้ำใจโดยเฉพาะกับคนแก่ และเป็นคนมีความรับผิดชอบ
พอสมควร คนแบบนี้ไม่น่าทำอย่างที่ข่าวและสังคมโพ่นทะนากันไป”

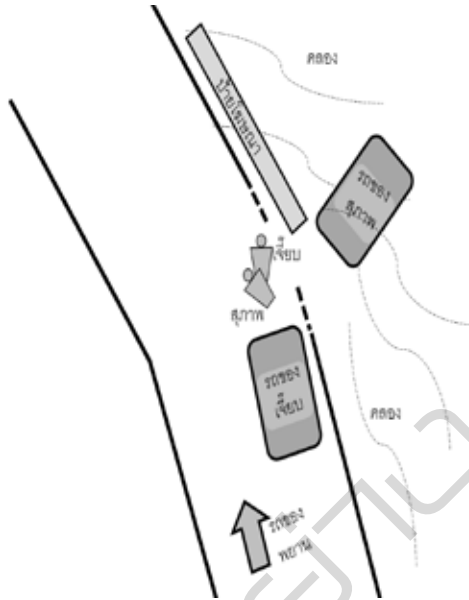
“พยานได้ให้ความช่วยเหลือจำเลยอย่างไรบ้าง”

“ผมพยายามรวบรวมพยานหลักฐานมานำเสนอเพื่อหักล้างความเชื่อและความเกลียดชังของสังคมในขณะนั้นครับ...”

“ประการแรก ความเชื่อที่ว่า ‘ที่เกิดเหตุไม่ใช่โจรอันตราย ไม่เคยมีประวัติเกิดอุบัติเหตุมาก่อน แถมขณะเกิดเหตุ รถของผู้ตายก็มีขนาดใหญ่ชนทะลุราวสะพานอยู่คาโค้ง ถ้าจำเลยไม่ได้ขับมาด้วยความประมาทย่อมไม่ชนท้ายจนเกิดโศกนาฏกรรม...’

“ข้อมูลที่ว่าโค้งนี้ไม่มีประวัติอุบัติเหตุนั้นถูกต้อง แต่เอามาใช้ตัดสินสภาพการณ์ช่วงเกิดเหตุว่าไม่อันตรายไม่ได้ เนื่องจากช่วงที่เกิดเหตุนั้นฝนเพิ่งหยุดตก และช่วงถนนก่อนถึงโค้งก็มีดินที่รถชนดินทำหล่นไว้จำนวนหนึ่ง เมื่อเก็บรอยยางรถบนดินเหล่านั้นประกอบกัน พบว่าทั้งรถของผู้ตายและจำเลยต่างก็ขับเหยียบดิน พอดินเจอถนนเปียกย่อมละลายเป็นโคลนลื่น แม้แต่ผู้ตายที่คนยกย่องว่าละเอียดรอบคอบ แถมใช้ยานพาหนะที่มีความปลอดภัยสูงว่ามากก็ยิ่งเกิดอุบัติเหตุ จึงไม่แปลกที่จำเลยจะขับผ่านมาแล้วชนท้ายรถของผู้ตายเพราะเบรกไม่อยู่...”

“ประการที่สอง พยานในที่เกิดเหตุ คนขี่มอเตอร์ไซค์ให้การว่าด้วยความเร็วต่ำ ตรงกันกับผู้โดยสารที่บอกว่า รถเล่นช้าจนสามารถอ่านข้อความบนป้ายโฆษณาได้ว่า ‘ถึงแถววัลย์พั่นเกี้ยวที่เลี้ยวรถ ก็ไม่คิดเหมือนหนึ่งในน้ำใจคน’ ด้วยความเร็วเพียงเล็กน้อยนี้เองเธอจึงเห็นชัดเจนว่า ‘จำเลยกำลังนั่งอยู่ข้างร่างของผู้ตายและล้วงกระเป๋าสตางค์ของผู้ตายออกจากกระเป๋ากางเกงมาเปิดเช็คไมยเงิน’...”

สภาพบนถนนขณะเกิดเหตุ

“ถนนไม่ใช่โค้งหักศอก แต่เป็นมุมกว้างเกือบร้อยแปดสิบองศา แคมป้ายโฆษณาวางตัวขนานกับถนน พยานที่ขี่มอเตอร์ไซด์กับพี่โดยสารจึงต้องเดินทางมาไกลป้ายมากๆ แล้วจึงจะอ่านได้ถนัด ซึ่งจุดนี้ แทบจะเป็นจุดเดียวกับที่ทั้งคู่เพิ่งจะเริ่มเห็นจำเลยกับผู้ตายได้ครับ เพราะก่อนหน้านี้มีรถของจำเลยจอดบังอยู่ การที่คนขี่มอเตอร์ไซด์กับพี่โดยสารสามารถยืนยันได้ถูกต้องว่าข้อความบนป้ายคือ ‘ที่เลี้ยวรถ’ ไม่ใช่ ‘ที่เลี้ยวลด’ นั้นหมายความว่าทั้งคู่เพิ่งความสนใจอยู่กับป้ายมากกว่า พออ่านจบและรถเคลื่อนผ่านไป ทั้งสองเห็นจำเลยกับผู้ตายจึงได้หันกลับมามอง แต่จากตำแหน่งที่จำเลยและพยานทั้งสองบนรถมอเตอร์ไซด์ให้ปากคำไว้ตรงกัน จะพบว่าพยานทั้งคู่ไม่มีทางเห็นสิ่งที่จำเลยกระทำได้ชัด เนื่องจากจำเลยนั่งหันหลังให้ แคมยังกั้มบัง

ของในมือตัวเองและร่างผู้ตายอีกด้วย สิ่งที่คุณซื้อเตอร์ไซค์กับผู้โดยสาร
เห็น แท้จริงจึงน่าจะเป็นเพียงภาพขณะที่จำเลยกำลังล้วงหยิบกระเป๋าใส่ตังค์
จากกระเป๋าทางเกงของผู้ตายมาเปิดตรวจดูหลักฐานแสดงตัว พยานทั้งคู่ชี้
ผ่านไปและเห็นแค่นั้นก็เข้าใจผิดว่าจำเลยขโมยทรัพย์สินจากผู้ตาย...

“ประการที่สาม ‘ถ้าจำเลยไม่ขับมาชนท้ายจรรยาของผู้ตายกระเด็น
ลงน้ำ ผู้ตายอาจรอดชีวิตก็ได้’ ส่วนนี้ผมขอให้ประชาชนรอการชันสูตรศพ
ของผู้ตายก่อน เพราะการตายบนบกและในน้ำ สภาพศพย่อมแตกต่างกัน
อยู่แล้ว ซึ่งในที่สุดส่วนนี้ก็ได้รับคำยืนยันจากสภาพศพของผู้ตายที่ไม่มี
เศษโคลนต่างๆ ในน้ำอยู่เลย แสดงว่าผู้ตายตายจากบาดแผลการชนตั้งแต่
ตอนที่รถยังอยู่บนบก...”

“ประการสุดท้าย ‘จากสภาพภายนอกของจำเลยที่ทำให้ถูกพิพากษา
อย่างหนักว่าเป็นเด็กยากจน น่าจะต้องยากได้เงินของมหาเศรษฐีแน่ๆ’ ข้อ
นี้ผมได้ให้เจ้าหน้าที่ตำรวจช่วยยืนยันว่าตอนที่พาตัวจำเลยมายังโรงพัก ทั้ง
ตัวจำเลยมีสมบัติแค่โทรศัพท์มือถือรุ่นเก่าเครื่องเดียวกับเงินสดอีกไม่ถึง
สิบล้านบาท นอกจากนั้นผมได้ทำคลิปพูดคุยกับปู่ย่าและคนรู้จักของจำเลย
ทั้งที่ร้อยเอ็ดภูมิลำเนาและที่กรุงเทพฯ เพื่อสื่อให้เห็นว่าจำเลยเป็นเด็กหนุ่ม
ที่ขยันทำมาหากินและไม่เคยทำผิดศีลธรรมเลยครับ”

“ขอบคุณค่ะ แล้วหลังจากพยานนำเสนอหลักฐานดังกล่าว เกิดผล
อย่างไรบ้างคะ”

“ตอนแรกประชาชนโกรธแค้นจำเลยน้อยลง บทสนทนาในสังคมก็ดู
จะมีเหตุผลมากขึ้น แต่หลังจากนั้นเจ้าหน้าที่ตำรวจก็ดูจะได้รับความกดดัน
เพิ่มขึ้นเพราะญาติของผู้ตายให้สัมภาษณ์สื่อ...”

“ศาลครับ ขอค้านครับ”

“เชิญอัยการ”

“ส่วนนี้เป็นแค่บริบทแวดล้อม ไม่เกี่ยวกับรูปคดีครับ”

“ศาลอนุญาตให้ค้าน”

“ทนายหมดคำถามค่ะ”

“อัยการมีอะไรจะถามพยานหรือไม่”

“มีครับ”

“เชิญอัยการถามค้าน”

“ข้าพเจ้าเลยขั้บรรณผู้ตายเริ่มเผยแพร่ในช่วงตีวันที่ 2 กรกฎาคม ช่วงสายวันต่อมาพยานก็ติดต่อเข้าไปให้ความช่วยเหลือจำเลยทันที แสดงว่าตอนนั้นคดีเก่าที่มีคนว่าจ้าง พยานคงทำเสร็จเรียบร้อยแล้ว?”

“ยังไม่เปิดคดี แต่ผมนำส่งงานส่วนใหญ่ของตัวเองไปแล้ว”

“คดีที่มีคนว่าจ้างส่วนใหญ่คงจะไม่ซับซ้อนมากนักนะ”

“ครับ”

“คดีว่าจ้างอื่นๆ ของพยานเคยออกข่าวบ้างไหม”

“ไม่ครับ”

“เออละ พยานบอกว่าช่วยจำเลยเพราะห่วงว่าสื่อกับสังคมจะพูดไม่ตรงความจริง พยานรู้ได้ไม่ว่าอะไรคือความจริง”

“ผมบอกว่า ไม่น่าจะตรงกับความจริง ไม่ได้หมายความว่าผมรู้ความจริง ผมประเมินจากหลักฐานในช่วงเวลานั้น”

“หลักฐานในช่วงนั้นเป็นสิ่งที่เจ้าหน้าที่ตำรวจสืบพบ แล้วทำไมพยานจึงยังคิดว่าตัวเองจะทำหน้าที่ได้ดีกว่า”

“จากประสบการณ์ที่เคยเป็นตำรวจ ผมพบว่ามียุ้งยหลายอย่างที่ทำให้การสืบสวนสอบสวนพบข้อติดขัด โดยเฉพาะคดีที่สังคมจับตาและตัดสินไปแล้ว หรือคดีที่มีผู้ทรงอำนาจเกี่ยวข้อง”

“คำว่า ‘ผู้ทรงอำนาจ’ ของพยานหมายความว่า?”

“ผู้ตายเป็นเจ้าของอาณาจักรธุรกิจยิ่งใหญ่อย่าง ‘มัททวา’ มีคนรักและส่งเสียงแทนเสมอไม่ว่าที่ผ่านมารัฐกิจจะเจอกับข้อครหาอะไร ส่วนพลเอก สุรศักดิ์ มัททวาทะเวทย์ แฝดน้องชายซึ่งเป็นญาติใกล้ชิดที่สุดก็มีอำนาจใหญ่โตในกองทัพ มีคู่ควงคือคุณธรรีจุฑา ททรัพย์ไพโรจน์ที่กำลังทำงานใน

สภา ผมคิดว่าทั้งหมดนี้ก็เพียงพอแล้วที่เราจะกังวลชะตากรรมของจำเลย”

“นั่นก็หมายความว่า ที่รีบโดตโล่คดีนี้ เพราะพยานเชื่อว่าตัวเองก็เป็น ‘ผู้ทรงอำนาจ’ พอจะจัดซื้อกับคนเหล่านั้นได้...”

“ศาลคะ ขอค้านค่ะ!”

“และการทำแบบนั้นก็จะช่วยให้พยานได้พื้นที่สื่อและชื่อเสียงอย่างที่พยายามทำมาตลอด!”

“อัยการ ระวังด้วย!”

“ขออภัยครับ...พยาน ที่ผ่านมากุณพยายามวิงวอนหาหลักฐานแล้วก็ชิงพื้นที่สื่อเพื่อหักล้างข้อกล่าวหาให้จำเลยได้ทุกเปลาะ โดยเฉพาะทำสื่อโน้มน้าวให้คนทั้งประเทศเห็นว่าจำเลยเป็นคนดีที่ถูกอำนาจรังแก คุณทำงานได้ยอดเยี่ยมจริงๆ...”

“อัยการ...”

“ขออภัยครับ...พยาน คุณเคยเป็นตำรวจ แต่ตอนนี้ลาออกแล้ว และเคยให้สัมภาษณ์ว่าเกิดจากทัศนคติไม่ตรงกันกับคนในองค์กร ช่วยตอบได้มั้ย คุณยังคิดอยู่รึเปล่า ว่าการปฏิบัติตามกฎหมาย ถือเป็นความรับผิดชอบที่ประชาชนทุกคนต้องมี”

“แน่นอน ผมคิดอย่างนั้น”

“ฉันทำไม่พยานถึงบอกว่า เด็กอายุสิบหกที่แอบรับงานขับรถส่งของ ทั้งที่ยังไม่มีบัตรประชาชนนะ เป็นคนมีความรับผิดชอบ”

“เพราะความรับผิดชอบของคนเรามีหลายอย่าง บางครั้งมันก็...”

“หึ ก็อะไรเธอพยาน”

“ก็ถูกหักล้างกันเองด้วยความจำเป็นต่างๆ”

“พยานบอกว่า จำเลยรักคนแก่และมีความรับผิดชอบจนไม่เคยทิ้งปู่ย่า แต่ในคืนเกิดเหตุ จำเลยกลับไม่ได้อยู่ที่ร้อยเอ็ด แต่มาแหกกฎหมายขับรถส่งของอยู่ที่สมุทรสงครามจนทำคนตาย ฉันพยานคิดว่าความยากแค้นเป็นความจำเป็นระดับไหนกันเธอ”

“ความยากแค้นเป็นส่วนหนึ่ง แต่ที่จำเลยลงมาจากร้อยเอ็ด หลักๆ เพราะตั้งใจจะมาพบผมเพื่อขอให้ช่วยตามหาพ่อ ระหว่างรอผมติดต่อกลับไป จำเลยจึงลองหาหนทางทำโดยไปขอพักกับคนรู้จักที่สมุทรสงคราม”

“ประเด็นเรื่องการหาพ่อมาเป็นอันดับหนึ่ง ตอนนีัพยานคงช่วยจำเลย ค้นหาจนพบพ่อแล้วใช่ไหม”

“ที่ผ่านมาเรายุ่งแต่กับคดีอุบัติเหตุ อีกร้อยอย่าง ผมคิดว่าต่อให้เจอพ่อของจำเลยก็คงฟังอะไรไม่ได้ ถ้าเขามีสำนึกจะช่วยลูกสักนิด เห็นข่าวดังขนาดนี้คงติดต่อมาแล้ว”

“ ‘ผมคิดว่า’ ?..อืม. นี่ฟังดูน่าสนใจนะ พยานเคยคิดมั๊ยว่า ที่พยานคิดว่าจำเลยน่าจะสาร ‘เพราะถูกพ่อทิ้ง แถมยังถูกอำนาจรุมกระทำ’ ที่จริงเพราะพยานมองเห็นตัวเองในตัวจำเลย”

“ค้านค่ะ! นี่ไม่เกี่ยวกับ...”

“ผมกำลังพยายามไล่เสียงให้เห็นแรงจูงใจแท้จริงที่ทำให้พยานรู้สึกร่วมจนยอม ‘ทำอะไรหลายอย่าง’ เพื่อจำเลยครับ มันไม่แปลกหรอก เราต่างก็เห็นกันหมดไม่ว่าจำเลยทำผิดหลายข้อหา ทั้งข้อหาโดยไม่มีใบขับขี่ ประมาทชนท้ายรถอื่นจน...โอเค ต่อให้ตำรวจกับพยานจะพิสูจน์ได้ว่าผู้ตายตายตั้งแต่ก่อนตกน้ำ แต่เราก็ยังสรุปไม่ได้อยู่ดีว่าผู้ตายถึงแก่ชีวิตเพราะแรงชนครั้งแรก หรือแรงชนจากรถของจำเลย”

“อืม เชิญอัยการถามต่อไปก่อน”

“ขอบคุณครับ...พยาน ครอบครัวยุคคุณแตกแยก ถูกพ่อทิ้ง แล้วก็สนิทกับคุณยายตั้งแต่เด็ก คุณเคยรู้สึกขาดบ้างมั๊ย”

“ไม่”

“หิ คำพูดของคุณดูโกรธอยู่นะครับ รู้มั๊ย การทำคดีโดยยอมเสี่ยงเป็นปฏิปักษ์กับ ‘ฝ่ายอำนาจ’ หลายครั้งเพียงเพื่อจะได้รับการยกย่องว่าเป็นผู้กล้านะ ที่แท้มันสะท้อนถึงความโหยหาการยอมรับที่ขาดพร่อง”

“อัยการ ถามพอ อย่างนอกเรื่อง”

“ครับศาล...พยาน ผมสงสัยว่าคุณอาจจะเห็นตัวเองในจำเลย คุณ
สงสัยว่าเขา รู้สึกว่าเขาเป็นเหยื่อ เพราะลึกๆ แล้วคุณรู้สึกว่าเขาตัวเองเป็นเหยื่อ
สื่อที่คุณสร้างขึ้นมาเพื่อจำเลย จึงถูกย้อมด้วยการร้องขอความเห็นใจมาก
เกินจริงเสมอ”

“ศาลคะ ค้านคะ!”

“อัยการ...”

“โอเคครับ พยาน คุณจำได้มั้ย หนึ่งในคลิปที่คุณทำขึ้น คุณได้อธิบาย
เหตุผลที่จำเลยไม่รับโทษ. แจ้งตำรวจว่าอะไร”

“ผมเล่าตามคำให้การของจำเลยอย่างที่คุณคนในที่นี้ก็ได้ฟังจากปาก
เขาไปเมื่อครู่ จำเลยนำร่างผู้ตายขึ้นจากน้ำ จากนั้นเขาก็นั่งตกใจและเศร้า
โศกอยู่นานจนไม่เหลือสติจะโทร. แจ้งตำรวจ”

“ใช่ครับ คุณเล่าตามคำของจำเลย ซึ่งก็ล้วนแต่เป็นดรามามาพวมพ่ายที่
ใช้อุตรุโห่ของคดีนี้เท่านั้น ไม่ได้มีหลักฐานเป็นชิ้นเป็นอันเลย คุณรู้ใช่มั้ย
ว่าคลิปลักษณะนั้นจะได้เอนเกจมหาศาล”

“ก็...ใช่”

“หมดคำถามครับ”

“ขอขอบคุณอัยการ ทนายมีอะไรจะถามตังมั้ย”

“มีค่ะ”

“เชิญทนาย”

“พยานคะ คุณทำงานสืบสวนทั้งตอนที่ยังเป็นตำรวจและได้ออกจาก
ราชการแล้ว พอจะบอกได้มั้ยว่าการทำงานทั้งสองพาร์ตนี้มีความแตกต่างกัน
ยังไง”

“หลักๆ คือออกมาทำเองผมคล่องตัวกว่า ระบบราชการค่อนข้าง
เหอะเหอะ ที่สำคัญเต็มไปด้วยตอ”

“เหมือนที่เขาว่าจริงๆ ตำรวจไทยเก่งๆ มีเยอะใช่มั้ยคะ งั้นคุณคิด
ว่า ถ้าตำรวจคนอื่นลาออกมาทำแบบเดียวกับคุณ สังคมจะเป็นธรรมมาก

ขึ้นทันตามั้ย”

“ไม่มีทาง”

“ทำไมละ มีปัจจัยอะไรที่ทำให้คุณกับคนอื่นแตกต่างกันนั้นหรือ”

“ก็...ครับ...ต้องยอมรับว่าที่ทุกวันนี้ผมังดื้อกับฝ่ายอำนาจต่างๆ
ได้ ส่วนหนึ่งเพราะพ่อของผมเองก็เป็นผู้มีอำนาจเหมือนกัน ลึๆ แล้ว...
ใช่...ผมรู้ดีว่าผมมีเขาซัพพอร์ตเสมอ ทุกคดีถึงจบลงได้โดยที่ผมยังรอดมา
ถึงเดี๋ยวนี้”

“หมดคำถามค่ะ”

3

ห้องขนาดยี่สิบกว่าตารางเมตร ด้านในสุดยกพื้นเป็นเวที ตกแต่งไฟ
ราว ตั้งขาตั้งไมโครโฟน ลำโพงใหญ่ ผนังด้านอื่นๆ เรียงรายด้วยโซฟา เก้าอี้
และโต๊ะตัวเล็กๆ พอให้ผู้เข้ามาใช้บริการนั่งพักผ่อน ปกติภายในนี้จะไม่ว่าง
เว้นจากเสียงดนตรีและเสียงร้องของเหล่าผู้ชราซึ่งแวะเวียนมาหาความสุข
ระหว่างวัน ทว่าวันนี้มีแต่เสียงปรบมือหัวเราะ ระหว่างที่ทุกคนเข้ามามุง
แท็บเล็ตของสมาชิกผู้อ่อนเยาว์ที่สุดในห้อง

“เป็นอีกเคลสของคุณไตรตรึงษ์ที่จบลงไปได้อย่างงดงามละคุณนะ จาก
ตอนแรกที่นักสืบหนุ่มหน้าหยกเข้ามาช่วยตั้งสติให้คนรุ่มสับสนจำเลยน้อยลง
ถึงตอนนี้ก็พิสูจน์กับชั้นศาลจนท่านยกฟ้องแล้ว เจ้าหนุ่มเจ็บบเป็นผู้บริสุทธิ์!
ลองไปฟังเสียงหนุ่มเจ็บบกกันหน่อยดีไหมะ”

ภาพตัดไปโฟกัสเฉพาะใบหน้าของเด็กหนุ่มวัยสิบหกปี ทรงหน้ากาง
ผมหงอกหรือมเหริ่ม และผิวกร้าน ส่งให้ดูแก่เกินวัย ในขณะที่เดียวกันก็
กลับดูซื่อๆ เพราะลักษณะตาห่าง ตั้งตำ และรูปตาเรียว ลูกตาดูตจะขี้เกียจ
นั้นแดงก่ำจนมีน้ำหยด

“ผม...ผมต้องขอบคุณพี่ไทร คุณทนาย แล้วก็ศาลที่ช่วยให้ผม ยุติธรรม ผมตั้งใจจะกลับไปทำงานที่บ้าน กรุงเทพฯ มัน...มีความสุข...”

“แล้วเรื่องที่ตามมาพอล่ะคะ” เสียงจากนักข่าวรายหนึ่ง

“ผมว่า...ผมอยู่โดยไม่ต้องมีเขาได้แล้วละ ผมพอแล้ว...”

เสียงเด็กหนุ่มดับทั้งที่ปากยังขยับต่อ แทรกแทนด้วยเสียงผู้เล่าว่า “อู...หุ นี่ถ้าอยุ่เป็นพ่อของหนุ่มเจี๊ยะคงมีหน้าชานะคุณนะ เอาเป็นว่า วันนี้เรามาย้อนความเป็นมาของคดีนี้ให้ฟังกันอีกที...”

“ไอยูยอคนี่มันกลับมาได้เพราะไหน้องไทรจริงๆ นะ” หนึ่งในผู้เล่า หัวเราะชอบใจ

“นักข่าวคนอื่นไม่ฉลาดเหมือนไอนี้ตะหาก เรื่องของน้องไทรมันน่า เล่าออกจะตาย ใครๆ ก็ชอบฟัง”

“ฟังกันมาหมดแล้วยังจะเปิดซ้ำ” ไอยูหุ่มอีกคนที่มักตาม ‘น้องไทร’ เข้ามานั่งกอดอกเจี๊ยะ ซ่อนใบหน้าที่ไ้วแวนดำรออยู่หลังห้อง เปิดปากกวนไอยู เหมือนทุกที

“ลือเป็นคนขับรถก็รอขับรถพอ ไม่ต้องจุ่น”

พอหนึ่งใน ‘มิตรสหาย’ ซีนี๊วว่าอย่างนั้น ‘น้องไทร’ ก็เลิกคิ้ว ยิ้มกว้าง จนตาหยี ปากแทบจะฉีกไปถึงหู

“น้องไทรเก่งจริงๆ วันนี้พี่จะร้องเพลงเฉลิมฉลองให้หนึ่งเพลง”

“ส่วนพี่จะร้องสองเพลงจะ!”

ไม่ช้า บทเพลงใหม่จึงถูกเล่นขึ้น สองคนที่ชั้นอาสาเดินออกไปจับไมค์ บนเวที ขณะที่สมาชิกอีกส่วนลุกไปยังพื้นที่ว่างกลางห้อง แล้วเริ่มขยับโยก ไปตามจังหวะซ้าๆ ของเพลงที่ถูกเลือก

ส่วนผู้เป็นดาวล้อมเดือนขอตัวผละมานั่งลงบนโซฟาข้าง ‘คนขับรถ’ รายหลังยังจ่อมในท่าเก่า ขยับปากทันทื ทำให้รู้ว่ยังไม่ได้จบ

“มึงกลับไปเที่ยวห้าง เที่ยวร้านหรูๆ มึงก็ได้ละ”

“ก็มึงเลือกแนะนำให้กูรู้จักคนพวกนี้เอง”

ตั้งแต่เล่าเรียนจนจบมารับราชการตำรวจ ไตรตรึงษ์มูมานะและไมสนใจใคร ความก้าวหน้าในสายงานเท่านั้นเป็นสิ่งที่เขาปรารถนา ก้าวหน้าด้วยวิธีที่ถูกต้อง ครั้นสะดวกต่อใหญ่ ชายหนุ่มจึงเลือกลาออกแล้วมาเปิดสำนักงานบริการประชาชนแทน เพื่อนสนิทเพียงหนึ่งเดียวถูกเรียกตัวมาร่วมแรง จากวันที่มีแต่เรื่องชี้หุมาชี้หมาแห้ง ไตรตรึงษ์ได้โดดคลุกคดีใหญ่เมื่อสามปีก่อน นำมาซึ่งชื่อเสียงและความไว้วางใจจากประชาชน ผู้คนมากหน้าหลอมแหนดด้วยประสงค์ต่างกัน ทั้งการลงทุน มิตรภาพ ไปถึงขั้นความรัก ถึงกระนั้นชายหนุ่มหันหลังให้ทุกอย่าง เลือกมานั่งทั้งตัวบนโซฟาในห้องคาราโอเกะคนแก่ เพียงเพราะหนหนึ่งเขาปวดหัวจากการวิ่งหนีเหล่าแฟนคลับจนไม่รู้จะไปไหน ในที่สุดสหายเพียงคนเดียวหมุนพวงมาลัยพารรถมาจอดที่นี่

‘มึงไม่ต้องกลัว คนที่นี่ไม่เรียกร้องอะไรจากมึงแน่นอน’

‘ดีกว่าเก่าแล้ว เพลงแม่งยิ่งโคตรเก่า’ เขาพูดเป็นคำแรกหลังจากก้าวเมียงๆ ห้องคาราโอเกะซึ่งเรียงติดกันเป็นพืด เสียงจากแต่ละห้องเล็ดลอดออกมาหึ่งๆ ‘มึงเจอที่นี่ได้ไง...อ๊ะ หรือที่ยังหัวกระโปกไปๆ มาๆ คนเดียวนี่เพราะติดใจคนแก่’

‘ที่พูดเนี่ย เน้นนะว่าไม่ได้อยากให้พี่ว่าตอบเอาใจ’ ไอ้คนตอบยืหน้าทำตาบิๆ จนไตรตรึงษ์ต้องยกมือแฟนกบาลมัน

‘กูรู้ว่อย่างมึงนะ ชอบแต่เพลงเก่าๆ!’

เช่นกัน ไอ้โครงก็รู้ใจเขา ไตรตรึงษ์สบายใจที่ได้อยู่ในวงล้อมของ ผู้ไม่ไยดีต่อรูปลักษณ์ชื่อเสียง และลึกลงไป ไซ้ หัวใจของเขาอบอุ่นอีกครั้ง เหมือนสมัยอำมายังอยู่

“หวังว่าจะไม่มีใครไปยุ่งกับไอ้เจี๊ยมมันอีก” เสียงร่ำพันกับเพื่อนแผ่วลงด้วยใจยังกังวล

ต้องยอมรับ คำที่อัยการยกมาจึ้นนั้นเป็นจริง ไตรตรึงษ์มองเห็นตัวเองในไอ้ลูกเจี๊ยม ต่างเพียงเขามีทรัพย์สินและคุณสมบัติเพียบพร้อม ส่วน

เด็กนั้นแทบจะมีแต่ตัว

“มึงรับผิชอบคดีมันได้ แต่รับผิชอบทั้งชีวิตของมึงไม่ได้หรอกระ”
คนเป็นเพื่อนก็เสียงแผ่วลง แต่เนื้อเสียงเข้มข้นด้วยความอาทร ยื่นมือมา
ลงน้ำหนักเกาะบ่า “มึงให้เงินมันกลับบ้าน เงินก้อนนั้นนะเอาไปใช้ตั้งตัวได้
เลย แค่นี้ก็มากพอแล้ว”

เจ้าของบ่าพึมพำ ทอดสายตาไปไกลกว่าเวทีอีกฝั่งห้อง “แต่ใครๆ ก็
ว่ากูใช้มันเป็นบันได...”

ทั้งชื่อเสียง ทั้งเงินบริจาคนั้น แม้แต่การสนับสนุนจากสปอนเซอร์แบรนด์
ต่างๆ ที่สุดท้ายไตรตรึงษ์ขอไม่รับไว้...

“แล้วใครพวกนั้นกล้าเอาเครดิตตัวเองไปเสี่ยงเหมือนมึงมัยละ” ไอ้
ใคร่งใช้ปลายนิ้วคลึงบ่าเขาเบาๆ อย่างปลอดภัย

คนโดนคลึงไม่ทันลุ่มบ้าหลบเพราะรู้สึกถูกรังแกโอกาส แรงแค้นใน
กระเป๋ากางเกงก็เรียกให้ดึงโทรศัพท์ออกมา

“พี่ยุทธ์”

หน้าจอโทรศัพท์แสดงภาพผู้วิดีโอคอลเข้ามา พ.ต.ท. ยุกต์ กับบุเรศ
เป็นชายค่อนข้างผอม รูปร่างหน้าตาเหลี่ยม หน้าหน้าห่างโดยระหว่างซี่ฟันมี
เส้นผมงอกที่เหงือก ภาวะโรคหายากดังกล่าวอาจนับเป็นของหายากไปเลย
เมื่อเทียบกับเจ้าตัวมีตำแหน่งงานใหญ่โตในกรมสอบสวนคดีพิเศษ ทว่า
กล้าเสี่ยงให้ความช่วยเหลือไตรตรึงษ์ในคดีต่างๆ เสมอ ทั้งที่ปัจจุบัน
กรมตำรวจและผู้มีอำนาจต่างก็หมายหัวเขาว่าเป็นบุคคลไม่พึงประสงค์

ไตรตรึงษ์ได้รู้จักยุกต์ราวหกปีก่อน มีผู้ร้องทุกข์กองปราบว่าถูก
ข้าราชการในสังกัดกรมสอบสวนคดีพิเศษทำร้ายและแบล็กเมล์ ไตรตรึงษ์
เป็นหนึ่งในผู้รับผิชอบคดีนี้ ขณะนั้น พ.ต.ท. ยุกต์ ในฐานะผู้บังคับบัญชาของ
ผู้กระทำผิดให้ความร่วมมือแข่งขันจนสามารถปิดคดีได้ง่ายดาย ไตรตรึงษ์
ชื่นชม แต่ไม่ได้ติดต่อกันอีกเนื่องจากสายงานและวงสังคมห่างไกล กระทั่ง
วันที่อีกฝ่ายทราบข่าวว่าเขาลาออกมาเปิดสำนักงานทนายโดยมุ่งหวังจะช่วย

เหลือคนตัวเล็กๆ ยุกต์ก็ติดต่อมาให้คำมั่นว่าพร้อมจะสนับสนุนเขาทุกทาง ไตรตรึงษ์บอกขอบคุณโดยไม่ได้คาดหวัง ถึงกระนั้นเจ้าตัวก็ได้ทำตามทีละเล็กละน้อย

“ว่าไงนักสืบคนเก่ง ตอนนี้อยู่ไหนก็มีแต่คนพูดถึงคุณ”

“โอ้ พี่ก็ คอลหาผมตอนนี้ มีธุระอะไรรีบล่าครับ”

“พูดตามตรงนะ ผมติดต่อมาเพราะมีเรื่องที่คุณเท่านั้นพอจะช่วยผมได้”

ยุกต์ตรงไปตรงมาอย่างนี้เสมอ นี่เป็นอีกสิ่งๆ ที่ไตรตรึงษ์ชื่นชม

“มันเป็นคดีลักพาตัวครั้งใหญ่ที่ถูกซ่อนไว้ได้พรม ผมหวังใจว่าในที่สุดมันจะไม่เคิบ หรืออย่างมาก็จับได้แค่แพะ...”

.....

“บอกปิดไปซะ”

คนพูดเอ่ยขึ้นพร้อมกับโน้มตัวลงซ่อนแก้วคือกเทลบโน้ตี่ด้านหน้าขึ้นจิบ เสียงเพลงที่คลออยู่ในบรรยากาศของบาร์บนชั้นระฟ้าเหนือตึกสูงที่สุดของประเทศไทยฟังดูผ่อนคลาย น้ำเสียงคนพูดก็ผ่อนคลาย แต่กลับให้อารมณ์ไม่ต่างประกาศิต

ไตรตรึงษ์เอนตัวฟังเบาะโซฟาฝั่งตรงข้าม ทั้งกอดและไขว้ขาอวดาพูดต่อไป

“งานอะไรที่จะต้องไปงัดข้อกับคนใหญ่ๆ โตๆ นะ เลิกยุ่งซะที อย่างคดีไอ้เด็กจรจัดนั่น รู้มั้ยว่าพ่อต้องหุ้และปากและขนาดไหน เพื่อให้แกไม่โดนลากขึ้นเชียง”

ช่างน่าขัดใจที่ท้านั่งเอนหลังไขว้ขาของพ่อมันเหมือนกับเขาไม่มีผิดแต่ว่ามีพ่อถือแก้วอยู่ข้างหนึ่ง ขยับน้อยๆ พ่อให้อำนาจที่หัวเหวนสะทอนแสงวับๆ

ลูกชายถอนหายใจ ตอบเสียงเรียบ ไร้ทั้งอารมณ์และร่องรอยผูกพัน “รู้มั๊ย ผมนึกกว่าที่คุณพ่อตามตัวมาวันนี้เพื่อจะฉลองที่ลูกชายได้รับเสียงชื่นชมกระหึ่มเมือง”

บิดาถอนริมฝีปากจากขอบแก้มอันบรรจุน้ำสีฟ้า “ควรฉลองมากกว่าที่แก่ประกาศสำนักบุญคุณพ่อต่อหน้าศาล”

คนฟังยกมุมปากหนึ่งละม้ายหมิ่น “ฟังตรงข้ามพยายามจีบว่าผมโดนพ่อทิ้ง คลิปนั้นเลยเอนเอียงไม่น่าเชื่อถือ ทางเดียวที่จะหักล้างได้ก็คือ แก้วว่าผมไม่มีปม เรื่องมันมีอยู่แค่นั้น”

“งั้นควรฉลองที่อย่างน้อยพ่อก็เป็นคีย์แพกเตอร์ให้ตาหนูได้รับเสียงชื่นชมกระหึ่มเมือง!”

คนยิ้มหมิ่นหุบปากคำว่าทันควัน

“ตาหนู ถึงพ่อจะไม่ได้เลี้ยงเกมมา แต่แก่นะเหมือนพ่อมากกว่าที่ตัวเองคิด ทำไมพ่อจะไม่รู้ วันนี้เกย์อมมาเจอกันเพราะอะไร”

ใช้หลังจากคุณพ่อแยกกับหมาบ้า แยกพี่วราห์ไปจากน้องชายตัวน้อย ไตรตรึงษ์ก็แทบไม่ได้เจอคุณพ่ออีก แต่ละหนที่ได้เจอล้วนเกี่ยวเนื่องด้วยผลประโยชน์ ไตรตรึงษ์ไม่ได้เจ็บปวด เขาเติบโตมาโดยได้รู้เห็นการต่อรองจนคุ้นชินแทบเหมือนเป็นอวัยวะส่วนหนึ่ง สิ่งที่น่าจดจำเขา คือการที่คุณพ่อตัดหางปล่อยัดพี่วราห์หลังเกิดเหตุร้ายเมื่อสี่ปีก่อน ไตรตรึงษ์พยายามติดต่อดีสาวอย่างยากลำบาก ทั้งจากกระแสสังคมและการปกปิดตัวตนของพี่เอง กระทั่งกลางปีที่ผ่านมา ชายหนุ่มจึงได้ทราบข่าวว่าพี่วราห์ได้เสียชีวิตลงแล้วด้วยโรคร้ายที่กำลังระบาดไปทั่วโลก

ไตรตรึงษ์ไม่ยอมพบ และถ้าเป็นไปได้ก็ไม่คุยโทรศัพท์กับบิดาอีก กระทั่งวันนี้ ที่ยอมมาเจอก็เพื่อยิ้มแย้มให้เห็นว่าลูกชายได้สร้างชื่อเสียงอย่างบริสุทธิ์ผุดผ่องแบบที่คุณพ่อไม่มีวันทำได้ แบบที่คุณพ่อเพียรสั่งห้ามเขาตลอดมาเพราะเกรงว่ามันจะขวางผลประโยชน์

“แกเก่ง พ่อยอมรับก็ได้ พ่อใจรียัง จากนั้นก็ฟังพ่อบ้าง อะไรที่แก

ไม่ได้แล้วก็ช่างมัน แต่ต่อไปอย่าทำ”

“ซึกจะสงสัยว่าคุณพ่อไปรู้อะไรมา”

จึงตรงเข้าไปในตาบิดา ดวงตานั้นอย่างน้อยจะมีใครกล้าจ้องตรง

“พ่อพูดชัดแล้ว แกแค่ทำตาม...”

“มีคนขอให้คุณพ่อมาสั่งผมรึไง...”

“ใครจะมาสั่งพ่อได้” วิธีสาดคำพูดกลับนั้นเป็นอีกอย่างที่ถอดจาก
พิมพ์เดียวกัน

ไทรตรึงธนูสุดลมหายใจเข้าอีกครั้ง สายตายังไม่ลดราชนะवादท่อน
ขากลับเพื่อลุกขึ้น

“เมื่อที่คุณพ่อเพิ่งพูดเองว่าเราเหมือนกัน จันคุณพ่อคงเข้าใจว่าผมก็
ไม่ยอมรับคำสั่งใคร!”

ปลายเท้าที่ก้าวออกจากโต๊ะชะงักลง เพราะคู่สนทนาเอ่ยใหม่

“แกยังอยู่กับไอ้คุ้ยชาติอึดตื้อยนั้นสินะ”

ไร้สาระ!

ก้าวต่อมา ในหัวคิด แล้วถึงมันจะตื้อกตื้อยจริง แต่มันก็ไม่ใช่คุ้ยชาเรา!

ถึงหน้าประตูลิฟต์ ไทรศัพท์สั้น เกือบนึกว่าคุณพ่อจะเล่นแร่
แปรธาตุ สั่งไอ้ไคร่งให้โน้มหน้าเขากลับเข้าไปคุยต่อ ทว่ากลับเป็นคนที่เพิ่ง
ได้คุยเมื่อวาน

ยุกตส่งข้อมูลคติลักพาตัวนั้นมาให้ ผู้รับจงใจเปิดดูทั้งที่รู้ว่าอยู่
ในถิ่นบิดา

ในไฟล์นั้นเป็นตาราง บรรจรูปถ่ายหน้าตรงและข้อมูลประวัติของคน
ของเหยื่อ รวมทั้งหมดสิบสามราย

02/13

ขนมกับของกินในปราสาทงอกออกมาจากต้นไม้ ต้นไม้โผล่ไปเกือบทุกห้อง มาเป็นกิ่ง เป็นพุ่มห้อยจากข้างบน บางทีก็มันวุ่นๆ เกาะกับเสา มีใบหลายแบบ ไม่มีลักษณะที่มีดอก แต่มันสังเคราะห์แสงแล้วออกลูกกลายเป็นของกินเก็บไว้ให้เราในครัว

ห้องครัวไม่เหมือนกับห้องอื่นในปราสาท ข้างฝาผนังเป็นหินสีน้ำตาลมีรูๆ เหมือนกัน แต่ไม่มีหน้าต่างใหญ่ๆ น่ากลัวโผล่ขึ้นมา ตอนมาอยู่ที่นี่แรกๆ ท่านพาหนูเข้าครัว บอกว่าอยากกินอะไรก็เรียกคนให้หยิบได้ บ้าแม่ครัวได้ยินก็พยักหน้า แต่พอท่านไม่อยู่ต้นไม้ยอมหยิบให้หนูดีๆ คนสวนกับแม่บ้านคนอื่นที่ชอบมาคุยกันที่นี่ก็ด้วย พอไม่มีท่าน ทุกคนก็ไม่ยอมให้หนู พอหนูพูดก็ชอบทำเป็นไม่ได้ยิน ไม่พูดกับหนูแถมยังทำหน้าดุใส่ หนูเลยรู้ว่าที่จริงทุกคนเป็นยักษ์ ที่นี่เป็นปราสาทยักษ์

วันหนึ่งหนูเลยแกล้งกวาดขนมลงมากองท่วมพื้น กลายเป็นทะเลของกิน แล้วก็ว่าลงไปทะเลกินมันจนท้องแทบแตก บ้านเราไม่มีของกินอร่อยเยอะเยะแบบนี้ พออิ่มหนูก็กลับไป ตื่นมาแล้วกินใหม่ คนขับเรือหน้า

เหมือนผีดิบบอกว่าหนูอ้วนขึ้นไว้มาก

แม่ครัว คนสวน กับแม่บ้านคนอื่น ไม่ยอมให้คนขับเรือเหมือนกัน คงเพราะเขาปล่อยให้หนูทำพื้นกลายเป็นทะเลขม พวกนั้นร้องเสียงดังจน หนูหนูแทบแตก แม่บ้านถามคนขับเรือว่า ‘แกคงไม่เผื่อนึกว่าเป็นตัวโปรดของท่านหรอคะ’ คนขับเรือไม่ตอบ หนูไม่รู้ว่าจะอะไร แต่ไม่ชอบที่แม่บ้านพูดแบบนั้น เลยตอบแทนว่า ‘คนขับเรือเป็นตัวโปรดของท่าน’

ยักษ์ตัวอื่นๆ หัวเราะกันใหญ่ แล้วบอกว่า ‘พอกับน้ำแกก็เป็นตัวโปรดของท่านด้วยสิ’

หนูอยากให้ท่านอยู่ที่ปราสาทบ่อยๆ แต่ท่านก็ไม่ได้มาทุกวัน พอได้เจอท่านอีกที หนูเลยรีบถามท่านว่าพอกับน้ำไม่มากินกับหนูเพราะเป็นตัวโปรดของท่านหรอ

ท่านบอกว่า ‘ใช่ สองคนนั้นเป็นตัวโปรด ตัวโปรดมีเรื่องจำเป็นต้องทำ’
‘ฉันคนขับเรือก็ ตัวโปรดของท่านจริงด้วย’

ท่านหัวเราะแบบเดียวกับพวกในครัว ‘ใช่ คนขับเรือเป็นตัวโปรดที่สุดเลยละ’

หนูไม่บอกเรื่องนี้กับคนขับเรือ ที่เขายังไม่ยอมบอกหนูตั้งหลายเรื่อง พอพอกับน้ำเป็นตัวโปรดของท่านก็เลยมีงานยุ่งกว่าตอนอยู่บ้านซะอีก แต่ก่อนสองคนชอบฝากหนูให้เล่นกับเด็กข้างบ้าน แต่พวกนั้นชอบแกล้ง เวลาหนูเอามาฟ้อง พอกับน้ำก็ตีหนูซ้ำด้วยไม้บรรทัดที่ขยายร่างได้เท่าข้างฝา ตีที่น้ำตาลของมันก็กระเด็นมาบนหน้าหนู หนูเสียดตาแล้วร้องให้สงสารมันทุกที

หนูสงสัยว่าท่านจะตีหนูบ้างมั๊ย เลยถามคนขับเรือที่ตอนนี้กลายเป็นพอบ้านหน้าเหมือนผีดิบแทน ถามว่าถ้าหนูเอาเรื่องที่โดนเงาแกล้งไปฟ้องท่าน ท่านจะทำยังไง

พอบ้านเป็นไม้ แต่ถ้าอยากพูด เขาจะพูดได้เป็นบางครั้ง

พอบ้านบอกให้หนูลองเล่าให้ฟังก่อน หนูเลยบอกว่าที่นี่มีเงาซ่อนเต็ม

ไปหมด ตอนแรกหนูนึกว่าเสียงพูดของมันเป็นเสียงจากหน้าคนบนข้างฝา
หิน แต่ปรากฏว่าหน้าคนจริงๆ ดันพูดไม่ได้ ที่พูดได้คือเงาที่ไม่มีหน้า เวลา
เดินผ่าน มันจะโดดเข้ามาหาเงาของหนู ทำให้เงาหนูเข้มขึ้น แล้วพอเดินไป
ไหน ทั้งบ้านก็จะมีแต่สีดำๆ มืดๆ กวักมือให้ยื่นหน้าไปดูใกล้ๆ ไม่งั้นจะ
เห็นอะไรไม่ชัด

พ่อบ้านบอกว่าท่านจะไม่ตี ถ้าหนูไม่เที่ยวเดินไปดูอะไรที่ไม่ควรดู
'อะไรที่ไม่ควรดูเหรอ'

'ดูแค่ห้องนอน ห้องน้ำ แล้วก็ห้องครัว'

'พ่อกับน้ำก็ดูได้แค่นี้เหมือนกันเหรอ'

'ใช่'

พวกแม่ครัว คนสวน แล้วก็แม่บ้านยักษ์ตัวอื่น น่าจะดูได้แค่นั้น
เหมือนกัน พวกนั้นไม่เคยไปอยู่ห้องอื่นเลย

"แล้วทำไมพ่อกับน้ำแกไม่อยู่ในห้องนอน ห้องน้ำ แล้วก็ห้องครัวละ
ไอ้หนู" เงาข้างหลังพ่อบ้านหัวเราะคิกคัก

หนูเลยรู้ว่าต้องปิดปากเรื่องนั้น เพราะเงาจะเกล้งให้หนูโดนตี

นอกจากเงา ที่นี้ไม่มีอย่างอื่นที่ขยับหรือพูดได้ แล้วหนูก็ไม่อยาก
คุยกับป้าแม่ครัว คนสวน หรือแม่บ้านคนอื่น เลยต้องจำใจคุยกับมันแทน
ทุกที่ที่พ่อบ้านหน้าผีดิบหายไป เงาก็จะกวักมือเรียกให้หนูแอบไปดูนั่นดูนี่
ในปราสาท

ปราสาทยักษ์นี้ใหญ่มาก แต่เหมือนโรงศพตั้งเรียงต่อๆ กันไปบนกิ่ง
ก้านของต้นไม้ เดินๆ ไปทางเดินกับแต่ละห้องจะบีบจนแคบ มีหน้าต่างยื่น
ออกมาจากข้างฝา แล้วเพดานก็สูงขึ้นไปจนหนูกลายเป็นแค่หนอนกระดืบ
บนพื้น พยายามกระซิบเรียกพ่อกับน้ำ แต่ไม่เคยมีใครตอบกลับ

วันนั้นหนูคลำไปในเงาสีดำๆ แล้วถูกมันจูงมือเดินลงมาตามบันได
เถาว์วัลย์

'นี่มันเสียงจิ้งจก!' หนูร้องด้วยความตื่นเต้น แต่ก็ต้องรีบปิดปาก

ตัวเองเพราะเราดูว่า

“เสียงดังทำไม แกอยากให้เราบ้านจับได้แล้วเอาไม้ฟาดเธอ”

หนูส่ายหน้าทันที

เราทำเสียงจู้ๆ แล้วบอกอย่างใจดีขึ้น “ฟังดีๆ นี่ไม่ใช่เสียงจิ้งจก”

ไม่ใช่เสียงจิ้งจก แล้วเสียงอะไรกันแน่

ที่บ้านได้ชั้นล่างสุดมีเพื่อนของเราซุ่มนุ้มนกัน หนูเกือบเดินชนอะไรที่กั้น
อยู่ข้างหน้า ดีที่ยื่นมือคลำมาตลอดทาง

ทีนี้หนูรู้แล้วว่ามันเป็นคือประตูอีกโถงหนึ่ง

ลูกบิดสีน้ำตาลมีลายเหมือนเปลือกผลไม้ มันน่าจะเป็นใจกลางของ
ต้นไม้ทั้งหมดในปราสาทยักษ์

เสียงที่เราบอกว่าไม่ใช่จิ้งจก ดังมาจากหลังประตูนี้

หนูอยากฟังให้ชัด เลยยื่นมือไปที่ลูกบิด แต่ไม่ทันจับ ลายเปลือกไม้
ก็บานออก มีสองมือยื่นมาแตะรูปมือหนูก่อน

หนูตกใจจนจะร้อง แต่เรารอบๆ ใช้นิ้วแตะปากส่งเสียงซู่

กระซอกมือตั้งนานกว่าจะหลุด ตอนที่มือสองข้างนั้นยอมปล่อยแล้ว
หดกลับ หนูเพิ่งเห็นว่ามันเป็นมือของพ่อกับน้ำ

5

เพราะต้องรับแขกซึ่งเข้ามาว่าจ้างหรือขอความช่วยเหลือ เดี่ยวนี้ไตรตรึงษ์
จึงย้ายจากคอนโดมาอยู่ทาวน์โฮมใจกลางเมืองแทน ไอ้โครงออกไอดี
ตกแต่งไม่เข้าท่าสักอย่าง ลงท้ายขายหนุ่มจึงจัดการตามใจตัวเอง ซึ่งเพื่อน
ตัวดีให้นิยามว่า ‘ข้าวของมินิมอลด้วยราคาแมกซ์มีส์ ลงทุนขนาดนี้ไม่ควร
ขายเพชร ไม่ใช่เปิดสำนักงานนักสืบ!’

อย่างปลายกันยา อากาศไม่ถึงกับร้อน ไอ้เจ้าคาร์มคะยันคะยอให้
ไตรตรึงษ์เปิดพัดลมพร้อมๆ กับเปิดประตูเพื่อรับอากาศบ้าง ขณะนี้เสียง
กรรไกรขลิบดังกริ๊บๆ ลอยเข้ามาในห้อง ร่วมด้วยเสียงผิวปากเร่รณรงค์ของ
ไอ้โครง ต้นไม้ชื่อเสี่ยวที่มันประคบประหงมมาพักใหญ่เริ่มให้ดอกพราว

“สวยสมชื่อรักแรกพบจริงๆ สวยฝึใจเลยนะ”

คนที่นั่งอยู่ด้านในไม้ไผ่ไกลจากประตูคราว “อ้อ”

“รักตั้งแต่สมัยเด็กนะ”

“อ้อ”

“แบบที่สนิทกันมาเลยนะ”

คราวนี้คำกวนได้ผล คนฟังเหมือนหูทวนลม เหล่ตาหา “มึงจะพูดอะไร”

“เปล่า แค่อั่งข้อสังเกต”

ไทรตรึงษ์กับไอ้ไคร่ง (หรือในชื่อจริงประหลาดๆ เข้ากับหน้ามันว่า ‘มโหตร’) เป็นเพื่อนบ้านกันมาแต่เด็ก เขาอยู่ในคฤหาสน์หลังใหญ่ มีกำแพงรั้วคั่นบ้านไม้หลังเล็กๆ ปุปะของมัน ความฝันอยากเป็นตำรวจพิทักษ์โลกของไอ้ไคร่งทำให้ไทรตรึงษ์กระตือรือร้นตาม

ไม่ใช่ ‘เอาอย่าง’ มัน เขาต้องการ ‘เอาชนะ’ มันต่างหาก อย่างไรก็ตาม คดีใหญ่ที่บ้านเกิดจุดให้ความศรัทธาของไทรตรึงษ์สั่นสะเทือน ชายหนุ่มจึงชวนเพื่อนลาออกมาทำสำนักงานนักสืบเพื่อช่วยประชาชน ไอ้ไคร่งยอมตาม เขาอย่างที่ยอมเสมอมา การพิทักษ์โลกอาจจะเป็นความฝันของมันเหนือกว่าการเป็นตำรวจก็ได้ ไทรตรึงษ์ไม่ถาม ความเข้าใจระหว่างเขากับมันลึกล้ำกว่าแค่ปากพูด

และแล้วชื่อเสียง (กับหน้าตา) ของเขาก็ดึงดูดความวุ่นวายเข้ามาไม่ขาด ไทรตรึงษ์ออกหน้า ขณะที่ไอ้ไคร่งพยายามปิดหน้า ใช้ความเชี่ยวชาญตามงานสายลับที่มันลึ้มสมมา

ไอ้สายลับก้าวมาชะงักมองงานที่ไทรตรึงษ์คร่ำเคร่งอยู่ เท้าข้างหนึ่งของมันยกดูข้างตาตุ่มของเท้าอีกข้าง

บนโต๊ะเตี้ยในห้องนั่งเล่นมีกระดานพินต์ข้อความวางแผ่ ใบบนสุดแสดงตารางบรรจรายชื่อ รูปถ่าย และประวัติพอสั่งเบาะที่ พ.ต.ท. ยุกต์ กับบุเรศ ส่งมาให้ดังนี้

ลำดับ	ชื่อ - สกุล	ภูมิลำเนา	อายุ	แจ้งหาย	สถานะ
1	นายประกอบ ไม้เท้า	ประจวบคีรีขันธ์	35 ปี	14 ม.ค. 47	สาบสูญ
2	นางสาวกสิณบัว หูจรรัส	สมุทรสงคราม	29 ปี	14 ม.ค. 47	สาบสูญ
3	นางสาวปุ้ม ทับทิมฉาย	ประจวบคีรีขันธ์	33 ปี	10 ก.พ. 48	สาบสูญ
4	นายระดมแดน เกษมปิยาภา	ชลบุรี	26 ปี	24 พ.ย. 48	สาบสูญ
5	นายอดิชาติ ไผ่เสน่ห์	อุดรธานี	42 ปี	21 พ.ค. 52	สาบสูญ
6	นางไทยเชียง แซ่เบ๊	ปทุมธานี	27 ปี	17 ต.ค. 52	มีชีวิต
7	นางสาวนบพิตา แสนมูลกาศ	น่าน	34 ปี	13 ม.ค. 54	มีชีวิต
8	นายแคนต์ ประเดิมดิฐ	กรุงเทพฯ	28 ปี	21 เม.ย. 56	สาบสูญ
9	นางสาวเขมฤทัย ยุทธการ	เพชรบุรี	39 ปี	26 ต.ค. 56	มีชีวิต
10	นายคักร กระแสอ่อน	ตาก	27 ปี	23 พ.ค. 61	แจ้งหาย
11	นางสาวมาติยา บินอารีฟ	ฉะเชิงเทรา	26 ปี	12 ม.ค. 62	เสียชีวิต
12	นายวิธมิตร หยกบุรารกร	นนทบุรี	33 ปี	11 มี.ค. 64	แจ้งหาย
13	นางหญิงโกะ หยกบุรารกร	นนทบุรี	30 ปี	11 มี.ค. 64	แจ้งหาย

“พี่ยุคต์เพิ่งส่งข้อมูลมาเพิ่ม มีเบอร์มือถือของเหยื่อสองคนที่ยังมีชีวิต นบพิตา กับ เขมฤทัย แต่ต่อสายแล้วไม่รับทั้งคู่ ไ้พวกคอลเซนเตอร์ มีจรรยาทำให้ใครๆ ไม่กล้ารับเบอร์แปลก” ไตรตรึงษ์บอกเพื่อนพ้องกัดตัดสายโทรศัพท์ที่เปิดลำโพงไว้ จดข้อมูลที่เพิ่งค้นได้จากอินเทอร์เน็ตลงในกระดาษ “นอกจากวิธมิตร กับ หญิงโกะที่เป็นคู่ผัวเมียดารา หายไปพร้อมกันเมื่อต้นปีที่แล้ว ชื่ออื่นไม่มีข่าวออกเลย”

“ตกลงมีเงาจริงหรือวะ” ปากถาม ทว่าสายตาของไอ้โครงจ้องผมยุ่งของตัวเอง มันยกมือชี้ “คดีที่คนเขาให้มึงทำยังมีอีกก่ายกอง”

นั่นเป็นเรื่องจริง ยิ่งช่วยคนไม่มีทางสู้ให้ชนะคดีได้สำเร็จ ตอนนั้นจึงมีข้อความขอความช่วยเหลือถูกส่งมาที่เพจลิงพาดกลอนเต็มไปหมด ตั้งแต่

เรื่องซีหมูราซีหมาแห่ง ไปจนถึงการกลั่นแกล้งของผู้มีอิทธิพลในท้องถิ่น ยังไม่นับคดีที่มีคนอีกระดับจ้วงวานให้ช่วยสืบ

อย่างไรก็ดี ไตรตรึงษ์มองตาเพื่อนแล้วก็ก้มลงมองเท้ามัน แท้ที่ขยับดูกันเมื่อครู่ผละจากกัน วางนิ่งบนพื้นแล้ว

“ต่อแหล” ชายหนุ่มสรุป พยักไปยังอวัยวะที่ประกาศความจริงแต่ละอย่าง “หลบตา ทำเป็นยกมือไม่มากกว่าปกติ แต่ตีนนิ่งเชียว”

คนถูกอ่านหัวเราะคิก ดึงมือและสายตาลงพร้อมหย่อนกายนั่งอีกฝั่งโต๊ะ “हांเอ๊ย โดนย้อนเกล็ดซะแล้ว”

ก่อนหน้านี้ไอ้โคร่งเป็นสายสืบ ต้องแฝงตัวใกล้เป้าหมายซึ่งล้วนเป็นบุคคลอันตราย ทางหนึ่งที่มีนัยใช้ล้วงข้อมูลคือการอ่านภาษากาย ที่จริงไตรตรึงษ์เองก็ได้เรียนและใช้วิชานี้ แต่ในพื้นที่ที่มีสิ่งอำนวยความสะดวกมากกว่า เขาจึงได้ลับคมวิชาน้อยกว่าเพื่อนสนิท

และแม้ชายหนุ่มจะถูกฝึกฝนมารยาท หรือที่ไอ้โคร่งขนานให้อย่างตรงไปตรงมาว่า ‘การแสดง’ มาตลอดชีวิต ทว่าทุกครั้งหลังการออกโรงเป็นผู้หมวดในผืนต่อหน้าธารกำนัล ไอ้โคร่งก็ยิ่งกระซิบแซวได้ตลอดว่ามีส่วนไหนบ้างที่เขายังไม่เนียน

‘เอามือประกบกันเป็นหน้าจั่ว แต่สุดท้ายเลือกหลุดแลบลิ้น ถึงจะทันแก้ทำเป็นเลียปาก แต่มันก็ประกาศว่าตอนแรกมึงแค่แสดง แล้วก็โล่งอกที่คนเลือกเชื่อ’

‘มึงไ้แก๊งค์อ่อนน้อมท่านผู้การ แต่หลุดทำปากย่น ปากจู้ตั้งหลายหน กูไนต์ได้เลยว่าอะไรบ้างที่มึงไม่เห็นด้วยกับเขา’

ไตรตรึงษ์ทำเป็นโวยบ้าง งอนบ้างเพื่อกลบเกลื่อนอาการเสียหน้า แต่ลับหลังเขาก็จดจำและศึกษาเพิ่ม ไม่ยอมให้ไอ้โคร่งได้ใจชนะไปตลอด

ถึงตอนนี้ มันโวยคื่น แต่ก็ยังหัวเราะเอ็นดูเขาเหมือนทุกครั้ง พอหยุดหัวเราะจึงยื่นหน้าล้ำมานับโต๊ะ ยกแขนเท้าคาง จ้องอย่างจะวอนขอ

“คนหายเยอะขนาดนี้ แต่เรื่องเงียบเป็นป้าช้า แถมคดีก็กระจายไปทั่ว

คุยดูคงเจอแต่กระต่ายยักษ์ มึงเลือกทำคดีอื่นไม่ดีกว่าหรอ ขนาดพี่ผู้กต
ของมึงเอง เขายังยื่นมือไปแตะอะไรไม่ได้”

“ก็เพราะอย่างนี้สิถึงอยากทำ” ชายหนุ่มเดะลินหงุดหงิด “คนร้าย
มันต้องไม่ธรรมดา อย่างน้อยเราเย็นจุมูกเข้าไป เดี่ยวก็เป็นข่าวใหญ่แน่ๆ”

รอยยิ้มผู้ฟังยังค้าง ทว่าประกายยิ้มในตาสะดุด

ร่างผอมสูงยิ่งกว่าไตรตรึงษ์ถอนตัวกลับไปยืนตรง “แต่ไอ้คนทำมัน
ก็จะไม่ยอมให้มึงเอาชนะง่ายๆ แน่”

ไตรตรึงษ์อ่านออกกว่าเพื่อนไม่เห็นด้วย

แต่มันก็อ่านเขาออกเช่นกันว่านาฬิกาแบบนี้ไม่มีวันถอย

“เอน้า” กลายเป็นเขาที่เสียงพลบมันบ้าง “ลองเช็คสักคนสองคน
ใกล้ๆ นี่ก่อนแล้วค่อยตัดสินใจก็ยังไม่สาย”

ไม่รออีกฝ่ายอิดออด ชายหนุ่มคืบกระดาดชุดหนึ่งยื่นให้ “พี่ผู้กตส่ง
รายละเอียดมาเพิ่มนิดหน่อย กูตัดไว้แล้ว อันนี้ของมึง อันนี้ของกู พรุ่งนี้
เริ่มแยกกันไปดูเลย”